JOSEF HORA: OZVĚNA

Vyšlo 120 neprodejných výtisků. Vyzdobil Frant. Muzika. Typogr. úprava K. Dyrynka, vytiskla Státní tiskárna

JOSEF HORA

OZVĚNA

SOUKROMÝ TISK
VYDALA ERNA JANSKÁ
V PRAZE
1929

Zdeně

Digitized by the Internet Archive
in 2025 with funding from
Getty Research Institute

https://archive.org/details/ozvenajosefhora00hora

DEN

Pod věncem hor, jichž čedič ušlechtilý
se modrá v slunci břitkou ocelí,
v omšelém městečku jsme k řece zabloudili
v měsíci máji v neděli.

Po řece široké, jež tváří se tak vážně,
když chví se v ní stín věží kostelních,
lodičky vratké smekají se vlažně,
kolena děvčat tisknou se k sobě v nich.

Posypte nás svou střemchou, staré háje,
když dívčí zrak v mlze pod větvemi taje
a vlny vod a ňadra žen

v měsíci máji, v rozesněném máji,
jenž našim rtům je tolik podoben,
poduškám našich hlav se podobají.

SOUMRAK

Když okno za oknem se rozsvítí a zhasne,
byly jste, dny mé, krátké, vím a krásné
a vody svit a větru van
mé oči s vámi rozneš' do všech stran.

Na všecky strany, tam kde zněly hrany
a po květech šli motýli a panny,
vlak po květech jak pozdrav města jel,
v němž nikdy nic, než žal jsem nenašel.

Nic nežli žal, ten krásný žal,
jenž jako vzducholoď v dál odplouval,
v zeleni parku básník s Muzou stál.

Nic nežli žal, ten krásný žal,
jenž jako žena mě vždy miloval,
když jsem se o tebe, prchavá lásko, bál.

NOC

Otevřel jsem okno do tmy tekuté,
hvězdy na mě střikly se slavičím zpěvem.
Pamatuješ na tmu se slavičím zpěvem
v oné noci černé, husté, tekuté?

Otevřel jsem okno do tmy stříbrné,
kolem mne jak šál se omotal šum jezu.
Pamatuješ na tu těžkou vůni bezu
na měkkém dně noci oné stříbrné?

Otevřel jsem okno do tmy, hovořící
se slavíkem, jezem, s kruhy na měsíci,
s doznívajícími kroky po silnici.

Otevřel jsem okno, kroky zašly v tichu,
kroky našich dávných, sladkých, plachých hříchů
po tekuté tmě a po stříbrném tichu.

SNY

Noci teplé jak ruce, tisknoucí se v tmách,
ohně pod lesy, houpavé zpěvy trampů
a plaché oči těch, kdo rozsvítili lampu,
obletují je můry, vzpomínky a strach.

Voda syčící nad ohněm v roklinách,
voda v kamení když jako krev se valí,
jako krev těch, jež v dřímotě se vzdaly
s nehty v mechu, s panenkami očí svých ve hvězdách.

A nevědouce nic, dýcháme temný šum,
motýli cizího dechu krouží kol nás,
otvírajíce okna našim snům.

Okna našim snům,
zrak upřený k nebesům,
ústa skloněná nad hroznů sladký čas.

LÉTO

Vlašťovky vzpomínek nad jezery mých dní,
nad jezy vteřin mých, v noc odplouvajícími!
Hry modrých hlubin, v nichž se rozpomínají
na dech svůj úsměvy, věnčené souhvězdími!

Jde léto zářivé ve vůni zralých žit
a přičinlivý čas nad rovinami bloudí.
Jak nyvá citera se chvěje ve mně cit,
jenž pláčem pramene z dna těla mého proudí.

Šum listí v dechu dní jsi, živote můj, byl
na ústech červenců, jež mlčky ve mně zrály.
A hlas, jenž promluvil na křižovatkách mil,

k novému pojí se v proud větru neustálý,
abychom cítili, jak teče teplo žil
a sladká ozvěna jak vrací nám hlas z dáli.

ŽNĚ

Šelest kosy jako zlatý had
ovíjí se kolem nohou klasů.
Necítíš ten ocelový chlad,
doprovázející rovnost času?

Stoupej, šedý ptáku, hroudo z hrud,
odnes k výším píseň zněmlé země.
Ze světla a ze železa skut
zazvučel čas žní a plyne ve mně

vlnou lesů, dlouhých pohledů,
vlnou mrákot, těžkých utkvění.
Stanu-li se žencem, upředu

si z vás chléb a nové osení,
stanu-li jak na rozcestí kříž,
dám vám ztuhnout v smrti znamení.

VÍTR

Uhořel věnec májový,
uhořel v tvrdém kamení
a šedý popel v mechoví
vzal vítr z rukou plameni.

Posypává nám písmo stop
a náruči, jež objímá,
vystýlá milosrdně hrob
dlaněma svýma suchýma.

Uhořel věnec májový,
uhořel hlas, uhořel smích
nad plujícími ostrovy

tvých očí po tmě vidoucích.
A jenom vítr všecko ví
o plameni, v nějž tiše dých'.

MĚSTO

Tiše zrcadlí se na hladině
věže města, most a továrny.
Těžce jdou hodinu po hodině
ulicemi pracující dny.

Tiše zraje zrní v rovin klíně,
lehce vlá jím vítr rozmarný.
Tichý večer po špičkách jde v síně
s vůní lip, včel bzukotem a sny.

A ty, jenž jsi nepokojně vzlét',
a ty, jenž jsi na cestu se dal,
aby vichrem přioděl tě svět,

na bouřlivá křídla svá tě vzal,
lze si vzpomenout přes trosky let,
jak tě tichý zvon zde kolébal?

OZVĚNA

Zakleta v lese, spím a probudím
svůj hlas jen hlasem tvým.
Do ticha skal, do mrákot mechu
jdu provázet dech tvého dechu

a v listí kolébavý smích
vydechnu obraz kroků tvých.
Zavolej, až tu zbloudíš sám,
vidinám snů tvých tělo dám.

Zavolej, přijdu, večer k ránu,
na rtech tvých úst se rtoma stanu,
na prsou mých tvých prsou zdvih

se zrodí v očí záblescích,
dva ptáci vzlétnou v čírém jase.
Zavolej, stvoř mě, živý hlase!

PODZIM

Stříbrný večer v chladu tál,
hnal větrem dívčí hlasy.
Srp měsíce šel, očesal
tmou porosené vlasy.

Jen slova vln, jen slova žen,
stín za záclonou světla jen,

jen zrcadlo, v něž podzim dých'
stříbrný popel snění mých.

OBSAH:

Den	9
Soumrak	10
Noc	11
Sny	12
Léto	13
Žně	14
Vítr	15
Město	16
Ozvěna	17
Podzim	18

Special 92-B
120

THE GETTY CENTER
LIBRARY